

Folkethinget ikke godt kan lade passere, navnlig for Conseqventernes Skyld. Det er ikke de 1,500 Rd., der er Tale om, men vi maae dog vise, at vi ikke ere ligegyldige ved, om man holder vore Bevillinger eller ikke holder dem. Det er muligt, at det vil berede Commissionen Banfælgigheder at komme ud af det med et saadant mindre Beløb, men den har godt af at faae nogle Banfælgigheder at føle, den skulde fra Først af have stillet sig paa den anden Maade og ikke været saa flot i sine Udgifter. At fremdrage, hvad der er foregaaet i Udvalget, navnlig ogsaa med Hensyn til denne Sag, finder jeg meget uheldigt, og jeg maa bede bemærket, at det ikke er mig, der har gjort det, men jeg vil dog endnu minde om, at denne Bevilling gives ikke til Kirkecommissionen eller dens Formand, som slet ikke vedkommer os, men den gives til vedkommende Minister. At det ærede Medlem, der er Formand for Kirkecommissionen, her siger, at det gjør jo ikke videre, om Bevillingen gives paa den ene eller den anden Maade, thi ligesuldt maa der bruges, hvad der skal til, behøve vi ikke at tage os nær, thi det ærede Medlem staaer ikke her i nogen officiel Egenkab; men om det var en Minister, som sagde, at han ikke lagde nogen Bægt paa, om vi bevilgede en vis Sum eller ikke, thi ligesuldt vilde han bruge, hvad der skulde til, saa siger jeg, at det vilde være utilbørligt.

Sall: Det kom selvfølgelig an paa, af hvilken Bessaffenhed den Bevilling var, hvorom der var Spørgsmaal; dersom det var en saadan Bevilling, som efter sin Natur maatte være calculatorisk, og for hvilken det ikke var muligt at sætte en Begrændsning, troer jeg, at Ministeren vilde handle fuldkommen rigtigt deri, men forøvrigt tager den ærede Ordfører fuldstændig fejl i, at jeg yttrede mig, som om det kom an paa, hvad min Anskuelse var. Jeg sagde, at, naar jeg var Minister, vilde jeg gjøre det, og det har jeg vel Lov til at sige. Jeg har havt den Ære at være Mi-

nister i saa mange Aar, at min Anskuelse, selv om jeg vilde skjule den, vilde være vel bekendt; men jeg vil være min Anskuelse fuldstændig bekendt ogsaa i den her foreliggende Retning. Dette vedkommer imidlertid ikke den foreliggende Sag. Her, hvor jeg yttrede mig som Formand for Kirkecommissionen, bemærkede jeg blot, at, dersom Ministeren skulde opfatte en saadan Bevilling paa den Maade, at der ikke maatte bruges det Beløb, som behøvedes, naar Kirkecommissionen atter kom sammen, vilde jeg som Formand for Commissionen ikke finde det passende eller sømmeligt at kalde den sammen. Den ærede Ordfører talte om Commissionens Flothed, men derom skulde den ærede Ordfører ikke tale, thi han kjender for lidt til den, til at han kan gjøre det, og han vilde let kunne faae en Replik om altfor stor Flothed hos Ordføreren for Finantsudvalget (Afbrydelse). Er det en gammel Sandhed, er den dog god; der er mange Sandheder, som kunne være overordentlig gode, netop fordi de ere gamle; jeg tilstaaer, at jeg for mit Vedkommende aldrig vilde repræsenteres som Ordfører af En, der tillader sig saadanne Uttringer, om Noget, som han dog ikke kjender Noget til. Hvad Mening man end vil have om Kirkecommissionen, siger jeg, at, naar den er nedsat af Kongen efter hans Statsraads Indstilling, og naar den bestaaer af saamange Mænd, som den gjør, hvilke haade i Rigsdagen og udenfor den have Betydning og et Navn at værne om, saa finder jeg det høist upassende, at den ærede Ordfører, der kjender grumme lidt til Commissionens Forhandlinger, vil tillade sig saadanne Udtryk, som ere fuldstændig ubegrundede. Enhver, der har seet, hvad der er skeet i Kirkecommissionen, vil vide, at der ikke er foretaget nogensombest Udgift uden med Hensyn til det, som Kirkecommissionen efter sin fuldeste Overbeviisning maatte ansee for at være, hvad Rigsdagen selv maatte ønske, idet ingen Udgift er afholdt, som kunde være undgaaet, naar en alvorlig og grundig Overveielse